

[Hans Rasmussen.]

det er den rigtige Fremgangsmaade, der her foreslaas bragt i Anvendelse: at Spørgsmaal af den Art, som her er Tale om, skal kunne afgøres af Regeringen med Tilslutning af det udenrigspolitiske Nævn. Jeg mener, at skal man træffe Beslutninger af saa stor Betydning, som det her vil dreje sig om, maa Spørgsmaalet afgøres her i Rigsdagen og ikke i et Nævn, hvor der holdes lukkede Møder, og hvor Forhandlingerne er af fortrolig Karakter, idet man ikke en Gang har Bemyndigelse til at meddele sine Gruppemøder de Begrundelser, der føres frem for de forskellige Synspunkter. Jeg kunde for øvrigt finde Anledning til at spørge Forslagsstillerne og det ærede Medlem, som Forslagsstillerne altsaa har betroet Hvervet som Ordfører: Hvem er det, der kræver denne Bemyndigelse givet? Hvem er det, der kræver Opsigelse af Handelstraktater foretaget? Jeg hører jo nok, at det er det konservative Folkeparti, der mener, at her er forsømt noget, som nu skal bringes i Anvendelse. Men det, der maa være det afgørende i Spørgsmaal af denne Natur, er dog først og fremmest dette, om de økonomiske Organisationer her i Landet, de erhvervsøkonomiske Sæmmenslutninger, ønsker en Opsigelse foretaget. Jeg mener, at det paa disse Omraader maa være saaledes, at Udenrigsministeriet er Erhvervenes Tjener, og at det ikke skal betragtes som det naturlige, hvad jeg en Gang har hørt udtalt, at Ministeriet, at Udenrigsministeren gaar til Erhvervene og foreslaar en Nyorientering.

Jeg gaar ud fra som givet, at de Indberetninger og Oplysninger, som er af Værdi for de økonomiske Sæmmenslutninger og vort Erhvervsliv i det hele taget, bringes til disse Organisationer Kundskab, og at man i Fællesskab drøfter Indholdet af det, der kommer frem fra udenlandsk Side. Det er jo saaledes, at vi her i Rigsdagen ret ofte erfarer, at der holdes Møder mellem Ministeriet og Erhvervenes Repræsentanter — meget ofte endda —, hvor man drøfter de Ting, der ligger for, og Afholdelsen af saadanne Møder mellem Landets Udenrigsministerium og de forskellige Erhvervs-Repræsentanter finder, saa vidt jeg kan skønne, oftere og oftere Sted. Vi maa indtil videre holde os til de kendte Organisationer — dem, som jeg vil tillade mig at kalde de ansvarlige paa disse Omraader, for jeg mener ikke, at man i denne Forbindelse kan sige, at de L. S.-Telegrammer, der ved en og anden Lejlighed er sendt ind til Regeringen med Anmodning om en

eller anden Foranstaltning, kan betragtes som Udtryk for ansvarlige Organisationer — vi maa holde os til de Organisationer, der gennem Aarene har bevist deres Evne til at behandle de forskellige Emner til Medlemmernes Tilfredshed. Men jeg ser paa Organisationerne, og søger jeg at dømme om deres Stilling, maa jeg sige, at jeg savner Udtryk for Ønsker hos Organisationerne i den Retning, som det konservative Folkeparti her peger paa.

Jeg kunde i denne Forbindelse have Lyst til at gøre opmærksom paa, at det jo kun er godt et Par Aar siden, vi fik forelagt her i Rigsdagen en fyldig Betænkning fra den Traktatkommission, som gennem mange Aar havde arbejdet med den betydelige Opgave at undersøge, hvorvidt det var ønskeligt eller nødvendigt at foretage en Ændring i vore Handelstraktater. Men ser jeg paa den Betænkning, vi den Gang fik forelagt, finder jeg ikke noget i den, der kan tjene til Støtte for det konservative Folkepartis Forslag. Og lægger man i øvrigt Mærke til, hvad der fremkommer fra Organisationernes Side eller fra Organisationernes Tillidsmænds Side, saa er dette heller ikke af den Natur, at det, saa vidt jeg kan skønne, kan tjene til at underbygge det Standpunkt, som det ærede Medlem Hr. Drachmann gjorde sig til Talsmand for her i Gaar og har gjort det ved adskillige tidligere Lejligheder.

Maa jeg have Lov til ganske kort at citere et Par Ord, der er udtalt af Formanden for de jyske Landboforeninger, Landstingsmand Hauch, ved et Møde i Stoholm i Fjor, hvor han diskuterede dette Spørgsmaal med et Medlem af dette høje Ting. Landstingsmand Hauch fremsatte ved denne Lejlighed en Udtalelse, som jeg beder om Lov til at citere, den er ganske kort. Den lyder saaledes:

„Paa hvilke Omraader kan man sige, at Danmarks handelspolitiske Interesser er blevet forsømt, f. Eks. i de sidste 10 Aar. Paa hvilket Punkt har vore Ministre gjort det forkerte?“

Og han sluttede med at sige:

„Der er ikke noget!“

Hvis der var noget, siger han, skulde jeg nok have været der og sagt Besked, saa skulde vi have faaet Kritikken at høre, men der har ikke været nogen Anledning til at kritisere, der har ikke været noget at gøre Ophævelser over. Jeg formoder, at det hænger sammen med, at hver Gang der har været Anledning til at diskutere vore Handelsforbindelser med Udlandet, har de skiftende Regeringer indkaldt Er-